

Прва кап

Своју прву поетску реч Марија Петричевић почиње с миром, прибрано и сабрано. Сенке су испред, огледало иза, или обрнуто.

Млада песникиња пре свега хоће слику, хоће росу, светлости токове, па чак и ово време али у одблесцима, у одразима, у посредствима. Њени симболи нису непознати, али су њена чула чедна и, на први поглед, неутрална. Њене капи, воде, светлости скривају тајну. Ту нема личности песника, још мање интимае, најмаење емоције. Песникиња је то огледало — та дистанца, сенка ствари а не сама ствар.

Кажу „аскетски језик“ а није. То је пре пробрани, претребљен језик, врата бекета из Петријиног говора Драгослава Михаиловића, у чијем је гравитационом пољу, она Ђупричанка, баш као и Душан Матић, рођена, и из кога је, магијом и мистеријом књижевности по Вуку, за овај старт и ко зна да ли заувек, морала да утекне. Јер, нисмо сигурни да Петрија, које нема иза огледала, није више вир, прилика да се изађе из лексичке „омаме“ уређеног говора, стерилисаних речи и знакова, да се добије боја, мало чађи и која кап гара за дух времена и неба у овој поезији. Или је, заиста, овој младежи доста зла, доста легенди, изгубљености, па се с разлогом одапиње у чисте просторе песме и мале скромне замке и лепоте негованог уздржавања и прозирне скривитости. Песме „Огледало иза“ М. Петричевић објављене су и издању Студентског културног центра у Београду.

Неутрална по тону, виспрена по потезу, још недовољно озрачена темама, шкрта кад казује, видовита кад слика — ова поезија је више наговештај него израз, више заматак него цвет. То отвара врата и зазива подвиг. Буде ли га слава ове књижице ће расти. Не буде ли га — неће бити ни ње.

Д. СТОЈАДИНОВИЋ

Кристалне тајне

"Жудња" Марије Петричевић, у издању "Просвете"

КРИСТАЛИ речи у овим стиховима Марије Петричевић неће ирационалност чувства али хоће заумље неискazивог умовања. Они се љескају, испод и око казаног да од светлости и светлаца исплету метафоричну мрежу над тајнама.

Све је тако прозрачно у овом говору а све тако дубоко зарило рилце да непознато учини познатим. А то није свет интима нешто свјет сазнавања. Песникиња не говори о ономе што доживљава него о ономе што остаје кад се доживљај свари.

Све је једноставно а све заплетено пред њеним очима. Она није никад згранута оним што се збива. Она је одјек на бивање а не бивање само.

Њена поетска воља хоће кристале свести а не аморфију осећања.

Нешто неговано, ка-

ђено талисманом духа зрачи у дискрецији ових стихова: уздржано, одмерено, претребљено, па дистанцирано од драстике и сваке оргастике. Нешто стишано као скровитост а племенито као ковина живи у овом певању.

А кад све ту покушате да разгрнете зраци кристала се испрече пред вашим очима па тачно не знате шта се год велом збива. Само осећате тежину у лакоћи казаног и закриљеног у овом особенем и самосвојном поетском говору Марије Петричевић.

Необична је "жудња" ове песникиње. И те не престане цизелације њеног духа зато ваљда траже толико времена потребног да после прве дође друга њена књига. А "жудња" је лепа "док се чека" и још лепша кад се дочека. ●
ДРАГОЉУБ СТОЈАДИНОВИЋ